

**ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW
PUBLICZNYCH**

Warszawa, dnia 11 maja 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów
Publicznych

w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Wojciech Robaczyński
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Władysław Budzeń
	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska (<i>spr.</i>)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Pawła
Laudańskiego**,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2015 r. odwołania Obwinionego (...), zam.
(...), od orzeczenia Międzyresortowej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie
dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości z dnia 29 sierpnia
2014 r., sygn. akt: Ds. 11/2014, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie
zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Prezesa Zarządu (...)w
(...)- winnym naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 9 pkt 2
ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, (cytat z
sentencji orzeczenia) „polegającego na niezłożeniu sprawozdania merytorycznego i
finansowego i tym samym nierozliczeniu w terminie do dnia 15 stycznia 2014 r. otrzymanej
dotacji z państwowego funduszu celowego - Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz
Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 449.135 zł, przekazanej na podstawie zawartej w
dniu 1 marca 2013 r. umowy nr 23/DWMPC-V-5611-S/12, pomiędzy Ministerstwem

**Sygn. akt BDF1/4900/119/126/14
BDF1.4800.47.2015**

Sprawiedliwości, będącym dysponentem ww. państwowego funduszu celowego, a Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w (...)”

oraz wymierzono Obwinionemu karę upomnienia i obciążono kosztami postępowania,

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529), utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

/-/ /-/

Na oryginale właściwe podpisy

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 29 sierpnia 2014 r. Międzyresortowa Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Ministrze Sprawiedliwości uznała Obwinionego (...) - pełniącego w czasie popełnienia zarzucanych czynów funkcję Prezesa Zarządu (...) z siedzibą w (...) - za winnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 9 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168 oraz z 2012 r. poz. 1529) [zwanej dalej „ustawą”], polegającego na niezłożeniu sprawozdania merytorycznego i finansowego i tym samym nierozliczeniu w terminie do dnia 15 stycznia 2014 r. otrzymanej dotacji z państwowego funduszu celowego w wysokości 449 135 zł, przekazanej na podstawie umowy nr 23/DWMPC-V-5611-5/12, zawartej w dniu 1 marca 2013 r. pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości, będącym dysponentem ww. państwowego funduszu celowego, a Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w (...).

Komisja I instancji wymierzyła Obwinionemu karę upomnienia i obciążyła go kosztami postępowania w wysokości 291,71 zł.

Sygn. akt BDF1/4900/119/126/14
BDF1.4800.47.2015

W uzasadnieniu orzeczenia przywołano wystąpienie Obwinionego z dnia 13 maja 2014 r. i z dnia 26 czerwca 2014 r., które odnosiły się do zasad funkcjonowania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, trybu przyznawania dotacji i zawierania umów oraz przepisów regulujących funkcjonowanie wskazanego funduszu celowego. Zostały przywołane także wyjaśnienia ustne składane przez Obwinionego na rozprawie w dniu 25 kwietnia i 23 czerwca 2014 r. Na rozprawie w dniu 25 kwietnia 2014 r. Obwiniony przyznał się do niezłożenia sprawozdania merytorycznego i finansowego i tym samym nierozliczenia w terminie do dnia 15 stycznia 2014 r. otrzymanej dotacji. Składając wyjaśnienia odnosił się szeroko do naruszeń prawa, których – jego zdaniem – dopuściły się osoby odpowiedzialne za przyznawanie środków publicznych z Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W ocenie Komisji I instancji – wyjaśnienia te nie pozostawały w związku z przedmiotem toczącego się postępowania.

Komisja ustaliła, że Pan (...)w czasie popełnienia czynu, o którym mowa w art. 9 pkt 2 ustawy, pełnił funkcję Prezesa Zarządu (...) z siedzibą w (...)i był osobą odpowiedzialną za złożenie sprawozdania merytorycznego i finansowego i rozliczenie w terminie do dnia 15 stycznia 2014 r. otrzymanej dotacji z państwowego funduszu celowego - Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 449.135 zł. Zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt 4 ustawy, odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych w przypadku podmiotów, którym przekazano do wykorzystania lub dysponowania środki publiczne, podlegają osoby wykonujące w imieniu podmiotu czynności związane z wykorzystaniem tych środków lub dysponowaniem tymi środkami. W związku z przekazaniem dotacji Stowarzyszeniu (...) z siedzibą w (...), czynności związane z wykorzystaniem tych środków wykonywał Pan (...) - Prezes Zarządu. Zgodnie bowiem z § 21 statutu, do reprezentowania Stowarzyszenia uprawniony jest Prezes Zarządu bądź na podstawie pełnomocnictwa Wiceprezes lub Skarbnik. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, iż to Pan (...) podpisał umowę i wyłącznie kontaktował się we wszystkich sprawach związanych z realizacją zadania. Obwiniony nie wykazał, aby w związku z wykorzystaniem dotacji udzielił pełnomocnictwa Wiceprezesowi lub Skarbnikowi.

W uzasadnieniu Komisja wskazała także, iż zgodnie z art. 151 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.), dysponent części budżetowej może zlecić organizacji pozarządowej realizację swoich zadań na podstawie zawartej z tą organizacją umowy, przyznając jednocześnie dotację celową na realizację tych zadań. Stosownie zaś do postanowień art. 43 § 12 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557 z późn. zm.) Obwiniony zobowiązany był do złożenia sprawozdania merytorycznego i finansowego z otrzymanej dotacji z państwowego funduszu celowego, czego nie uczynił. Taka sytuacja wypełniała znamiona czynu, o którym mowa w art. 9 pkt 2 ustawy. Jednocześnie Komisja uznała, że oświadczenia ustne i pisemne Pana (...), składane podczas postępowania przed Komisją, zgodnie z którymi przekazał on środki

Sygn. akt BDF1/4900/119/126/14
BDF1.4800.47.2015

pochodzące z dotacji wyłącznie na cele ujęte w umowie nr 23/DWMPC-V-5611-5/12, zawartej w dniu 1 marca 2013 r. pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości, będącym dysponentem Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, a Stowarzyszeniem (...), w żadnym przypadku nie mogą zastąpić obowiązku rozliczenia wydatkowania tych środków, zgodnego z normami zawartymi w szczególności w art. 43 Kodeksu karnego wykonawczego. Pan (...), mimo krytycznej oceny postępowania dysponenta Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podpisał umowę w sprawie przyznania dotacji i – jak sam wyjaśnił – zrealizował zadania w niej ujęte. Komisja poddała ocenie wyłącznie zachowanie Obwinionego w świetle regulacji odnoszących się do zasad dyscypliny finansów publicznych, i uznała, że nierozliczenie przez Obwinionego dotacji pochodzącej ze środków publicznych o znacznej wartości (449 135 zł) nie może pozostać bez reakcji właściwych organów stojących na straży dyscypliny finansów publicznych.

3 listopada 2014 r. Obwiniony złożył odwołanie, w którym wniósł o uchylenie orzeczenia z dnia 29 sierpnia 2014 r. i uznanie, że istniały obiektywne przyczyny uniemożliwiające złożenie przez Stowarzyszenie (...) prawidłowego sprawozdania w przewidzianym przepisami terminie, albo o przekazanie sprawy do dalszego postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił brak wszechstronnego rozpatrzenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i jego dowolną ocenę, co spowodowało między innymi:

1. niezgodne z prawem przyjęcie, że dysponent Funduszu, w świetle obowiązujących przepisów, mógł już po rozstrzygnięciu konkursu DWMPC-V-5611-3/12, dokonać zmian w harmonogramie i kosztorysie złożonej przez Stowarzyszenie oferty. Tym samym przyjęcie, że Stowarzyszenie zobowiązane było do złożenia sprawozdania zgodnie z tym harmonogramem i kosztorysem, które wysłane były do Stowarzyszenia 29 kwietnia 2013 r. jako załącznik do umowy datowanej 1 marca 2013 r.,
2. niezgodne ze stanem faktycznym przyjęcie, że umowa pomiędzy dysponentem Funduszu, a Stowarzyszeniem podpisana została 1 marca 2013 r.,
3. pominięcie faktu, że do podpisania umowy doszło w warunkach popełnienia przestępstwa przez dysponenta Funduszu,
4. pominięcie faktu, że istniały obiektywne przyczyny uniemożliwiające Stowarzyszeniu złożenie zgodnego z przepisami i stanem faktycznym sprawozdania merytorycznego i finansowego otrzymanej dotacji w ustawowym terminie.

Obwiniony wskazał również, że niedokonano wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, w tym nierozpatrzone wniosków dowodowych zgłoszonych przez Obwinionego w piśmie z dnia 13 maja 2013 r. Ponadto naruszone zostały przepisy art. 76 ust. 3 oraz art. 133 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy, poprzez pominięcie wniosku

**Sygn. akt BDF1/4900/119/126/14
BDF1.4800.47.2015**

Obwinionego o odroczenie wyznaczonego na 29 sierpnia 2013 r. terminu rozprawy, co spowodowało, że:

1. postępowanie dowodowe zostało zamknięte bez zapytania strony Obwinionej, czy wnosi o uzupełnienie postępowania dowodowego,
2. nie udzielono Obwinionemu głosu po zamknięciu postępowania dowodowego,
3. rozprawę zamknięto i wydano zaskarżone orzeczenie.

Na rozprawie przeprowadzonej 11 maja 2015 r. przed Główną Komisją Orzekającą, Obwiniony podtrzymując swoje zarzuty, wniósł o przesłuchanie Pana (...), byłego podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, na okoliczność skonkretyzowania stwierdzonych w Sejmie nieprawidłowości odnoszących się do funkcjonowania Funduszu oraz o odstąpienie od wymierzenia kary.

Po zapoznaniu się z aktami sprawy oraz argumentami podniesionymi na rozprawie, Główna Komisja Orzekająca zważyła, co następuje.

Działając na podstawie art. 89 ust. 3 pkt 1 ustawy Skład Orzekający Głównej Komisji Orzekającej oddalił złożony na rozprawie wniosek dowodowy Obwinionego z uwagi na fakt, że okoliczność, która miała zostać udowodniona nie ma znaczenia dla sprawy. Wniosek zmierzał do ustalenia nieprawidłowości w działaniu Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, podczas gdy Główna Komisja Orzekająca nie jest kompetentna do przeprowadzenia takiej oceny. Przedmiotem toczącego się postępowania jest ocena rozstrzygnięcia organu I instancji, dotyczącego czynu Obwinionego polegającego na nierozliczeniu dotacji, a wnioskowane przesłuchanie nie dotyczy tej kwestii.

Również argumenty Obwinionego zawarte w odwołaniu nie zasługują na uznanie. Kluczową kwestią dla uzasadnienia tego stanowiska jest rozstrzygnięcie na początku, czy podjęta przez Komisję I instancji decyzja o odrzuceniu wniosku Obwinionego z dnia 14 sierpnia 2014 r. o odroczenie rozprawy była prawidłowa. W uzasadnieniu Komisja napisała, że wniosek o odroczenie nie został należyście uzasadniony, ponieważ zaproszenie na konferencję, która miała odbyć się w tym samym terminie, co rozprawa MKO, nie oznacza, że Obwiniony na tej konferencji będzie uczestniczył. Z kolei Obwiniony nie zgadzając się z tym stanowiskiem stwierdził, że pominięcie wniosku o odroczenie terminu rozprawy spowodowało skutki w postaci niewypełnienia obowiązków określonych przepisami art. 76 ust. 3 oraz art. 133 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy. GKO uznaje, że ocena należytego usprawiedliwienia nieobecności na rozprawie, określonego w art. 125 pkt 3 ustawy, pozostawiona została komisji orzekającej. Ustawa w przywołanym przepisie nie definiuje bliżej określenia „należytego usprawiedliwienia”. Jeżeli w aktach znajdują się dowody doręczenia w terminie zawiadomienia o rozprawie, Komisja ma zawsze możliwość przeprowadzenia rozprawy zaocznie, co wynika z treści art. 121 ust. 2 ustawy. Nie oznacza to, iż podjęta decyzja nie podlega kontroli

instancyjnej z uwagi na podnoszone przez Odwołującego argumenty. W przedmiotowej sprawie podniesiona została kwestia pozbawienia Obwinionego prawa do uzupełnienia postępowania dowodowego a więc uszczuplenia prawa Obwinionego do obrony. Oceniając sprawę w tych kategoriach, GKO - analizując przebieg prowadzonego postępowania - zauważa, że Komisja I instancji dwukrotnie decydowała o odroczeniu rozprawy: pierwszy raz postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2014 r. i drugi raz 23 czerwca 2014 r., za każdym razem przychylając się do wniosku Obwinionego o odroczenie rozprawy. W pierwszym przypadku, zarówno Obwiniony, jak i Ministerstwo Sprawiedliwości, zostali zobowiązani do uzupełnienia całej dokumentacji związanej z przedmiotowym postępowaniem, zaś w drugim przypadku odroczone rozprawę z uwagi na wszczęcie postępowania w Prokuraturze Rejonowej w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez Ministra Sprawiedliwości i Pracowników Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości. W efekcie akta sprawy zostały uzupełnione o wyjaśnienia Pana (...) zawarte w pismach z dnia 10 i 13 maja 2014 r. oraz o materiały z Biura Ministra Ministerstwa Sprawiedliwości. Na uwagę przy tym zasługuje fakt, że Komisja I instancji nie ograniczała możliwości dostarczania dowodów w sprawie, ponieważ zwracała się o całość dokumentacji mającej związek z umową z dnia 1 marca 2013 r. oraz postępowaniem karnym toczącym się w tej sprawie, a także o wszelkie pisma i wyjaśnienia. W tym stanie faktycznym Główna Komisja Orzekająca nie może zgodzić się ze stanowiskiem Obwinionego, że jego prawa do obrony zostały uszczuplone. Nie wnikając więc w ocenę, czy Obwiniony faktycznie był, czy też nie był na konferencji, GKO zauważa, że w sprawie nie zaistniała okoliczność, na którą Obwiniony się powołuje, czyli pozbawienie go prawa do obrony. W tym stanie przywoływanie treści art. 133 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy nie ma znaczenia dla przedmiotu sprawy, ponieważ na rozprawach w dniu 25 kwietnia i 23 czerwca 2014 r. zostały dopuszczone wszystkie dowody w sprawie, Komisja miała prawo do zamknięcia postępowania dowodowego pod nieobecność Obwinionego. Niezależnie od powyższego Główna Komisja Orzekająca podkreśla, że na etapie odwołania Pan (...) nie przywołał nowych dowodów, a jedynie powtórzył dotychczasowe argumenty.

Podsumowując należy stwierdzić, że prawo do obrony nie zostało naruszone, a Komisja miała prawo ocenić, że zaproszenie do udziału w planowanej konferencji nie usprawiedliwia należycie nieobecności Obwinionego na rozprawie, miała także prawo nie odraczać po raz kolejny rozprawy.

Odnosząc się do meritum odwołania Obwinionego, Główna Komisja Orzekająca stwierdza, że nie znajduje uzasadnienia do potwierdzenia zasadności podniesionych zarzutów.

Całość argumentacji zawartej w odwołaniu opiera się na powtórzeniu argumentów, które wtoku postępowania przed różnymi organami były wielokrotnie oceniane i odrzucane. Obwiniony w uzasadnieniu odwołania pisze: *„kluczowe dla ustalenia ... jest ustalenie*

Sygn. akt BDF1/4900/119/126/14
BDF1.4800.47.2015

rzeczywistej daty podpisania, a nie zawarcia umowy, a tym samym obowiązującego przy składaniu sprawozdania harmonogramu i kosztorysu oferty oraz ewentualnego istnienia obiektywnych przyczyn uniemożliwiających złożenie rzetelnego sprawozdania w przewidzianym przepisami terminie.” Obwiniony próbuje wykazać zaistnienie nieprawidłowości w działaniu państwowego funduszu celowego - Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Składane przez niego pisma i załączone do nich załączniki – odnoszące się do wskazywanych nieprawidłowości oraz działań uprawnionych organów, w tym Prokuratury - zmierzają do podważenia prawidłowości udzielenia Stowarzyszeniu dotacji. Główna Komisja Orzekająca, po zapoznaniu się z dokumentacją, przyjmuje do wiadomości, że uprawnione organy badały kwestie związane z podnoszonymi przez Obwinionego nieprawidłowościami. W kwestii działalności funduszu mają także zostać opublikowane wyniki kontroli przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli. Należy jednak podkreślić, że ewentualne nieprawidłowości, dotyczące działalności tego funduszu nie są przedmiotem sprawy rozpoznawanej przez Główną Komisję Orzekającą, a na wcześniejszym etapie przez Międzyresortową Komisję Orzekającą. Komisje rozpoznawały bowiem sprawę o czyn związany z nierozliczeniem dotacji przez Stowarzyszenie i były związane zakresem złożonego wniosku o ukaranie. Nie mogły zatem - jak chce tego Obwiniony - rozważać, czy ewentualnie nie doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez osoby występujące po stronie udzielającego dotacje. Rozstrzygnięcie, czy doszło ewentualnie do popełnienia przestępstwa przez pracowników Ministerstwa Sprawiedliwości należy do Prokuratury i ewentualnie Sądu (z orzeczenia Komisji I instancji wynika, że Prokuratura Rejonowa Warszawa Śródmieście w Warszawie w dniu 22 maja 2014 r. wszczęła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez Ministra Sprawiedliwości i pracowników Departamentu Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka Ministerstwa Sprawiedliwości w związku z rozstrzygnięciem konkursów na powierzenie realizacji zadań Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz pomocy Postpenitencjarnej - postępowanie oznaczone sygn. akt 1 Ds./572/14, wszczęte z zawiadomienia Pana (...)).

Główna Komisja Orzekająca za właściwe uznała zatem poddanie przez Komisję I instancji pod ocenę wyłącznie zachowania Obwinionego w odniesieniu do zarzucanego mu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Trafnie Komisja I instancji uznała, że nierozliczenie przez Obwinionego dotacji pochodzącej ze środków publicznych o znacznej wartości (449.135 zł) nie może pozostać bez reakcji organów stających na straży dyscypliny finansów publicznych. Faktem bezspornym w toczącym się postępowaniu jest to, że na podstawie umowy przekazano Stowarzyszeniu środki dotacji z państwowego funduszu celowego - Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 449.135 zł. Nie ulega także wątpliwości, w świetle ustaleń Komisji i zgromadzonego materiału dowodowego, że Obwiniony - Prezes Zarządu Stowarzyszenia, miał obowiązek złożenia sprawozdania merytorycznego i finansowego z otrzymanej dotacji, czego nie uczynił. Nie do przyjęcia są twierdzenia Obwinionego, że nie mógł złożyć sprawozdania ponieważ umowa o dotację była

nieważna. Przede wszystkim podkreślić należy, że umowa ta nie została unieważniona, a Obwiniony podpisując ją zobowiązał się do złożenia sprawozdania. Ponadto Stowarzyszenie na podstawie tej umowy realizowało zleczone zadanie. Na podstawie kwestionowanej umowy, Stowarzyszeniu zostały przekazane środki (w wysokości określonej w podpisanej umowie), a Stowarzyszenie środki te przyjęło i rozdysponowało. Nie jest zatem także trafny argument, że przeszkodą do złożenia rozliczenia było to, że nie była znana kwota dotacji, jaką należało rozliczyć. Stowarzyszenie otrzymało konkretną kwotę dotacji i było zobowiązane te środki rozliczyć.

W świetle powyższego należy stwierdzić, że nie składając rozliczenia w terminie do 15 stycznia 2014 r. Obwiniony naruszył obowiązki wynikające z art. 43 § 12 Kodeksu karnego wykonawczego. Doszło zatem do popełnienia czynu, o którym mowa w art. 9 pkt 2 ustawy. Od osoby otrzymującej środki z dotacji można i należy wymagać ich rozliczenia. Obwiniony powinien dołożyć w tym zakresie należytej staranności. Dołożenie staranności wymagało w przedmiotowej sprawie podjęcia działania polegającego na złożeniu sprawozdania, od czego zależało rozliczenie otrzymanej dotacji. Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, Obwiniony powinien i mógł to uczynić. Ewentualne roszczenia o dodatkowe środki nie mogą być podstawą do niewykonania obowiązku rozliczenia środków otrzymanych.

Główna Komisja Orzekająca nie znalazła podstaw do zakwestionowania wymierzonej przez Komisję I instancji karę upomnienia. Z pewnością kara ta nie może być uznana za zbyt surową, gdyż jest to najłagodniejsza z katalogu kar przewidzianych w ustawie. W sprawie nie występują natomiast szczególne okoliczności pozwalające na zastosowanie wobec Obwinionego nadzwyczajnej instytucji – odstąpienia od wymierzenia kary. Podkreślenia wymaga, że nierozliczenie otrzymanej dotacji w dużej kwocie, oznacza naruszenie podstawowych zasad i nie może być usprawiedliwiane – jak chce tego Obwiniony – okolicznościami związanymi z sygnalizowanymi nieprawidłowościami na etapie udzielania dotacji – nawet gdyby zostało wykazane, że te sygnały są prawdziwe. Przyjmując bowiem środki z dotacji (środki publiczne) Obwiniony zobowiązał się do ich właściwego wykorzystania i rozliczenia. Nie jest zatem wystarczające twierdzenie Obwinionego, że środki wykorzystał właściwie. Konieczne było także rozliczenie tych środków w wymaganym terminie.

Z związku z powyższym, odstąpienie od wymierzenia Obwinionemu kary byłoby całkowicie niezasadne, ponieważ mogłoby być odczytywane jako uznanie, że w sprawie nie naruszono istotnych reguł lub, że zachowanie Obwinionego (związane z nierozliczeniem dużej dotacji) zasługuje na aprobatę. Dlatego Główna Komisja orzekająca uznała, że wymierzona kara upomnienia jest adekwatna do popełnionego czynu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.